

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Gerard Bieniek

w sprawie z powództwa B. G.

przeciwko M. K. i J. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2005 r., zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 4 sierpnia 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 32 21,85 zł i odrzucił skargę kasacyjną pozwanych M. K. i J. K. W zażaleniu na to postanowienie pozwani zarzucając naruszenie art. 24 k.p.c., art. 21 k.p.c., a także art. 398⁶ § 2 k.p.c. i art. 398² § 2 k.p.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie. Trafnie Sąd Apelacyjny przyjął, że w sprawach, w których wierzyciel na podstawie art. 527 k.c., dochodzi uznania czynności dokonanej z jego pokrzywdzeniem za bezskuteczną, powództwo w istocie zmierza do zabezpieczenia przysługującej mu wierzytelności. Uznanie czynności za bezskuteczną prowadzi bowiem w konsekwencji do zabezpieczenia możliwości zaspokojenia tej wierzytelności. Skoro zaś w sprawach o

zabezpieczenie wartością przedmiotu sporu, zgodnie z art. 24 k.p.c., jest wartość, (suma) wierzytelności stanowiącej przedmiot zabezpieczenia, to w rozpoznawanej sprawie, w której podstawą powództwa jest art. 527 k.c., wartością przedmiotu sporu jest wysokość wierzytelności, której ochrony domaga się powód.

Nie budzi wątpliwości ustalenie wartości przedmiotu sporu na kwotę 3 221,85 zł. Taka bowiem jest wartość wierzytelności, której zabezpieczenia poszukuje powód poprzez uznanie za bezskuteczne wobec niego dwu czynności prawnych dokonanych przez pozwanych. Wysokości tej wierzytelności nie kwestionują zresztą także sami pozwani nawet w zażaleniu. Nie znajduje zaś żadnej podstawy prawnej prezentowany w zażaleniu pogląd, iż przy obliczaniu wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 24 k.p.c. nie ma zastosowania art. 20 k.p.c. Żadne względy nie przemawiają bowiem za tym, aby przez sumę wierzytelności, o jakiej mowa w art. 24 k.p.c., rozumieć wbrew wyraźnej dyspozycji art. 20 k.p.c., także odsetki i koszty żądane obok roszczenia głównego. Suma wierzytelności to więc nic innego jak tylko wysokość wierzytelności, której zabezpieczenia domaga się powód.

Także nie można podzielić poglądu pozwanych, że jeżeli powód domaga się uznania za bezskuteczne dwu czynności prawnych dokonanych przez pozwanych, to dochodzi w pozwie kilku roszczeń w rozumieniu art. 21 k.p.c. Przedmiotem zabezpieczenia jest jedna wierzytelność i to jest przedmiot powództwa. Bez znaczenia więc dla określenia wartości przedmiotu sporu w takiej sytuacji jest, czy powód w tym celu żąda uznania za bezskuteczną jedną, czy kilka czynności, których pozwani dokonali z jego pokrzywdzeniem. Wykładnia przepisów prawa, w tym szczególnie przepisów proceduralnych, musi opierać się na ścisłym ich pojmowaniu z uwzględnieniem wykładni językowej, systemowej i celowościowej. W żadnym razie nie można zaś, poprzez swoiste rozumienie użytych w przepisach określeń, wykorzystywać jej dla doraźnych celów procesowych, przykładowo dla wskazania, iż w danej sprawie przysługuje stronie określony środek zaskarżenia.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, zaskarżone postanowienie nie narusza również art. 398⁶ § 2 k.p.c. i art. 398² § 2 k.p.c., na których to przepisach zasadnie opart swoje rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny. Mając na względzie, że zarzuty podniesione w zażaleniu okazały się bezzasadne Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.